

חוברת מובילוגים תוכנית מראות מכללת הרצוג

תוכן עניינים

מונולוגים דרמטיים

4.....	בית הבובות
5.....	פונדת הרוחות
6.....	אישה בעל בית
7.....	רכוש נטוש
8.....	המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה
9.....	עמק רפאים פינת התקומה
10.....	השחף
11.....	קונצרט לשמונה

מונולוגים קומיים

13.....	שמונה
14.....	גן עדן דרום
15.....	שידוכין
16.....	הכתובה
17.....	מבקר המדינה
18.....	חפץ
19.....	הקמצן

מובלוגים

דרמטיים

מחזה: בית בובות
מאת: הנריק איבסן
דמות: נורה

כן טורוולד, החלפתי בגדים. לא, אני לא הולכת לישון הלילה, יש לנו הרבה על מה לדבר. זאת בדיוק הבעיה, אתה אף פעם לא הבנת אותי ואני לא הבנתי אותך עד הלילה, אל תפסיק אותי בבקשה תקשיב לי עד הסוף. עכשיו עושים חשבון טורוולד.

הישיבה הזאת לא מוזרה בעיניך? זה לא מוזר לך שזאת הפעם הראשונה שאתה ואני מנהלים בינינו שיחה רצינית? במשך שמונה שנים מהיום שנישאנו, יותר מזה מהרגע שהכרנו, לא החלפנו בינינו מילה אחת רצינית על שום נושא רציני, אני מתכוונת שמעולם לא ישבנו כדי לדבר על איזה עניין לעומק.

עשיתם לי עוול נורא קודם אבא אחר כך אתה. לא, לא אהבתם אותי חשבתם שזה נחמד להיות מאוהבים בי זה הכל. זאת האמת. אני הייתי הצעצוע שלכם, בגללכם לא הגעתי לשום דבר בחיים שלי. אבא היה קורא לי ילדתי- בובתי ושיחק איתי כמו שאני שיחקתי בבובות שלי ואז באתי אל ביתך אני מתכוננת שעברתי מבעלותו לבעלותך. אני הייתי הבובה שלך כמו שהילדים היו הבובות שלי ובדיוק כמו אבא ילדתי בובתי. אולי אני מדברת כמו ילדה בעיניך אבל אתה, לא חושב ולא מדבר כמו הגבר שאתה הייתי יכולה לחיות את החיים שלי.

וכשחלפה הסכנה שוב חזרת להתנהג כאילו שום דבר לא קרה שוב חזרתי להיות הילדה הקטנה שלך שצריך להשגיח עליה עוד יותר כי גילית כמה אני חלשה ושבירה. באותו רגע הבנתי שבמשך שמונה שנים חייתי עם אדם זר שילדתי לו שלושה ילדים, אני לא יכולה לשאת את המחשבה הזאת, זה קורע אותי לחתיכות.

השלתי את עצמי שהייתי מאושרת אבל אף פעם לא הייתי מאושרת. זה מאוד כואב כי תמיד היית טוב אליי אבל אני לא אוהבת אותך יותר. אני חייבת להיות עצמאית לגמרי אם אני רוצה למצוא את עצמי ואת מה שקורה סביבי. לכן אני עוזבת אותך.

מחזה: פונדק הרוחות
מאת: נתן אלטרמן
דמות: נעמי

עכשיו יפה. עכשיו הכל שקט.

עכשיו אין איש. אין איש בינינו, אהובי.

נפשי שמחה. אבל רק בוא כבר, בוא.

אתה יודע, חזקה אני. כוחי אפילו רב משהיה.

אבל רק בוא כבר, בוא.

הה, אהובי, הזמן עבר מהר, עבר מהר וקל, פתאום נדמה כי זה עכשיו הלכת וכבר הנה אתה חוזר
ובא...

לא כן? אתה חוזר ובא? לא כן?

אבל רק בוא כבר, בוא.

הלב אינו יכול יותר. פתאום התחיל מכה באגרופים, פתאום התחיל שורט, נושך, צווח... לא, אל פחד.
הוא יירגע. פשוט, הוא לא דיבר ימים רבים. פשוט, ימים רבים היה כאבן. הוא יירגע. אבל רק בוא כבר,
בוא.

געגועי כמו גלים גדולים נושאים אותי אליך, מביאים, הודפים, מטלטלים אותי הלך ושוב. הנה אני
שוטפת אותך כולך. הנה אני מושלכת אחורנית כים, ושוב עולה, גורפת, סוחפת מתרפקת... אהובי,
אתה שומע זאת. אינך יכול שלא לחוש את זאת.

עכשיו הנה כולי סביבך, כולי איתך, כולי נושאת אותך אלי... רק בוא כבר, בוא.

אתה תמצא אותי שמחה, טובה ומלאת אושר.

אלוהים, נדמה לי כי לא ידעתי אושר כה מלא כברגע זה.

אבל רק בוא כבר, בוא.

אני יודעת. יעלה השחר וכבר אתה איתי. בוא, אהובי.

לכל יש סוף. יש סוף. רק בוא כבר, בוא.

מחזה: אישה בעל בית
מאת: שמואל הספרי
דמות: נאווה

איך זה אתה נשארתי חי?
למה לא הייתי לידו? איך זה שאתה לא נהרגת?
אתה לא צריך לענות לי, אני יודעת את התשובה. כל החיים שלי אתך אני יודעת את התשובה
לך לעזאזל מניפולטור קטן. אני לא אמא שלך. אל תנסה אפילו לעבוד עליי.
אתה חי כי פישלת כאבא, כי התרשלת בתפקיד האב, כי נתתי לך את הילד שלי לשמור עליו, כי
הייתי צריך להחזיק אותו בידיים ולא החזקת.
איך שמחתי שהוא אהב אותך. שאהבת אותו. איך שמחתי כשקנית לו את הצעיף האדום והכובע
האדום ולקחת אותו לבלומפילד לשבת. אפילו שהוא הלך ונהיה שמנמן כמוך ומשקפופר כמוך
והתחיל לדבר כמוך בקול רציני כזה ואפילו שהרגשתי איך הוא עוזב אותי ועובר אליך...
אז למה לא החזקת לו את היד? אז הוא היה משתעמם קצת, אז הוא היה מקטר קצת שהוא רוצה
להיכנס לסנטר, אבל אתה היית מעכב אותו והיום הוא היה חי. אתה שכחת שהוא איתך, יואל. אתה
לא זכרת בכלל שהוא מחופש ושזה פורים. אתה עמדת רחוק משם וצילמת, יואל.
אני פיתחתי את הסרט במצלמה שלך. הכל כתוב בתמונות, תמונה אחרי תמונה. שלוש שלושים
ושמונה – מרפסת בסגנון הבאוהאוס. שלוש שלושים ושמונה – שוב המרפסת. שלוש שלושים
ותשע – הבית כולו צילום מרחוק. שלוש וארבעים – צילום של חלון מזווית אחרת, ואז היה
הפיצוץ, אבל אצלך, שלוש ארבעים ואחת – עוד תמונה של הכניסה לבית, ורק אז – רק אז אתה
שם לב שקורה משהו, רק אז משהו חודר את הבועה שלך ואתה מפנה את המצלמה ומצלם
משלושים מטר את האנשים, רצים מטורפים מפחד, ורק אז, יואל, רק אז אתה נזכר שיובל לא
איתך, ואתה רץ לחפש אותו. הוא לא היה איתך.
זהו. אמרתי את זה. תעשה מה שאתה רוצה.

מחזה: רכוש נטוש
מאת: שלומית לפיד
דמות: עליזה

אם לא היית מכריחה אותה לקרוא כל היום... היא הייתה... הידיים שלך עוד היו בסדר. וגם הרגליים. אני גם לא מאמינה לך שהידיים שלך לא בסדר, כי אם הם מספיק חזקות בשביל לדפוק במקל הזה שלך, אז שהם יהיו מספיק חזקות לחתום על הנייר הזה ולהוציא אותנו מפה.

גם הכבוד שלי זה משהו תסתכלי עליי אמא, כשאני עוברת במושב אני חושבת, של מי המכנסיים, של מי החולצה, אני מרגישה עליי את העניים של מי שנתן הבגדים למחסן של בית הכנסת, נעלי ההתעמלות שלי קרועים ולא ביקשתי ממך שום דבר אף פעם כדי לא לצער אותך, היפות שלי, הנסיכות שלי, אוי אמא, אני היפה שלך, הבת האהובה שלך, אבל כל מה שמעניין אותך, מה שבאמת מעניין אותך, זה מי שיספר לך ספורים אבל אני, אני רוצה לטייל, לעבוד, לפגוש אנשים, לעשות דברים! אני לא אקבור את עצמי בבית ואספר לך סיפורים. יש עולם בחוץ! אנשים, וים ורכבת. אני רוצה לצאת מפה!
אמרת שאת פוחדת שהכסף יגיע לידיים של חיה'לה. די גמרנו אין חיה'לה. את יכולה לחתום!

אם לא תחתמי על הנייר הזה, אמא, אני נשבעת לך שאני אברח, ואני אקח איתי את אלינור ואת לא תראי אותנו יותר לעולמים!
הסיכוי היחידי שלנו הוא לגור בכפר, בין האנשים!
נותנים לנו דירה של ארבע חדרים במקום החורבה הזאת ואת מעיזה לא לחתום?! ובאיזו זכות? בשם האהבה הגדולה שלך אלינו. אז תוכיחי.
תחתמי עכשיו, אמא, כי אני לא אחכה עד שגם אני יהפוך לרכוש נטוש!

מחזה: המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה

מאת: מארק האדון

דמות: כריסטי (נערה על הרצף האוטיסטי)

בעיבוד של תכנית "מראות"

כריסטי: כשחזרתי הביתה מבית-ספר אבא עוד היה בעבודה אז יצאתי החוצה והסתכלתי בתוך הפח זבל. אבל הספר לא היה שם. בהתחלה חיפשתי במטבח. ואז בלשתי במחסן.

ואז בלשתי בחדר האוכל. אז בלשתי בסלון ומצאתי שם את הגלגל החסר של המודל איירפיקס מסרשמיט ב.אף. 109 גי-6 שלי מתחת לספה. ואז עליתי למעלה, בלשתי באמבטיה, אבל המחבוא היחיד שם היה בארון של הכביסה ולא היה בו שום דבר. יוצא מזה שהמקום היחיד שנשאר לי לבלוש היה בחדר של אבא. בהתחלה חיפשתי מתחת למיטה.

היו שם 7 נעליים ומסרק עם המון שיערות בתוכו וחתיכת צינור נחושת וביסקוויט שוקולד ודבורה מתה ועניבה עם ציור של הומר סימפסון, אבל הספר שלי לא היה שם. ואז חיפשתי במגירות משני הצדדים של השידה.

ואז ראיתי שיש עוד קופסה מתחת לארגז. אז הוצאתי את הארגז כלים מהארון. הקופסה השנייה היתה קופסת קרטון ישנה שקוראים לה קופסת חולצות כי פעם היו קונים חולצות בקופסה. [כריסטי מוצאת את כל הפריטים הנ"ל ולבסוף את קופסת החולצות] וכשפתחתי את הקופסה ראיתי שהספר שלי בתוכה. (כריסטי מוצאת את הספר)

ואז שמעתי את הטנדר שלו חונה מחוץ לבית ואני ידעתי שאני צריכה לחשוב מהר ולהיות מתוחכמת.

שמעתי את אבא טורק את הדלת של הטנדר. ואז ראיתי את המעטפה. [נלחצת]

זאת היתה מעטפה עם השם שלי והיא שכבה מתחת לספר שלי בקופסה עם עוד כמה מעטפות. הרמתי אותה. [כריסטי מוצאת את המעטפה] אף פעם לא פתחו אותה. היה כתוב עליה: כריסטי בון, רחוב רנדולף 36, סווינדון ווילטשייר. ואז ראיתי שיש המון מעטפות ושכולם עם השם שלי. וזה היה מעניין ומבלבל.

ואז ראיתי איך המילים כריסטי וסווינדון כתובות. הם היו כתובות ככה: כריסטי. סווינדון. אני מכירה רק שלושה אנשים שמציירים עיגולים קטנים במקום נקודות מעל האות ו'. ואחת מהם זאת שיבון. ואחד מהם זה מר לוקסלי שהיה מורה בבית-ספר. ואחת מהם זאת אמא. אבל אמא מתה. אני עליתי מהר לחדר שלי. וכשהייתי בחדר אני סגרתי את הדלת והוצאתי את המעטפה. פתחתי את המעטפה. בפנים היה מכתב. וזה מה שהיה כתוב במכתב.

"כריסטי יקרה. אני מצטערת שעבר זמן מאז שכתבתי לך את המכתב האחרון. הייתי מאוד עסוקה. יש לי עבודה חדשה בתור מזכירה במפעל שמייצר דברים מפלדה. הוא היה מוצא חן בעיניך. חוץ מזה עברנו לדירה חדשה כמו שאת רואה לפי הכתובת. היא פחות יפה מהקודמת, אבל זה מקצר לרוג'ר את הדרך לעבודה את עוד לא כתבת לי, אז אני יודעת שאת עדיין כועסת עליי כנראה. אני מצטערת כריסטי. אבל אני עדיין... " [מתפרקת]

מחזה: עמק רפאים פינת התקומה

מחזאי: עמית ארז

דמות: מרתה

מרתה: אנחנו לא מחוברים לאדמה, לא לאבנים, לא לאוויר, מה שעשינו מה שלא עשינו.. זה כמו מסמרים, נועץ אותנו פה, הסבל שעברנו נועץ אותנו. אני הייתי בת אצולה, ישבתי בארמון, מה שרציתי רק הייתי צריכה לרמוז וזה הוגש לי על מגשים של זהב.

ואז הכל התחיל, המרד הנורא הזה ברומאים, אמרו לנו ירושלים מבוצרת, יש מים מנקבת השילוח יש מחסנים ענקיים של תבואה, אבל אז אנחנו בעצמנו.. אנחנו בעצמנו שרפנו את המחסנים, והאוכל נגמר. אני.. שאני הייתי רגילה לארוחות של מלכים, ביום אחד, הכרתי את הרעב, והוא הטריף אותי, כמו עכבר שמכרסם בשק תבואה, אבל במוח, בנשמה.. הסתובבתי ברחובות ירושלים על ארבע, עם האף תקוע בתוך האדמה, כמו כלבה.. רק בשביל למצוא איזה.. ומצאתי? אכלתי גללים של סוסים, אכלתי רצועות עור מיובשות, אני.. שלמדתי פילוסופיה, שחקרתי בדת. אני הפכתי להיות חיה שמריחה אוכל בפינות אפלות. הרעב הפשיט ממני את כל הזהות שלי. ועכשיו את באה ורוצה לפזר אותנו באוויר? לאבק? אני מתחננת אליך, למה להעביר אותנו שוב את כל הסבל הזה, לראות את הבית שלנו מתפרק? את חייבת למצוא לנו פתרון! אנחנו לא יכולים לעבור מקום, אני מתחננת. תמצאי לנו דרך לצאת מזה.

תן לי להסתכל עלייך קצת... פחדתי שאתה מתעב אותי. כל לילה אני חולמת שאתה מביט ולא מכיר אותי.

אז מה, אתה עכשיו סופר.. אתה סופר ואני שחקנית... גם אתה ואני נסחפנו לתוך המערבולת. פעם חייתי בשמחה, כמו ילדה, הייתי קמה בבוקר ושרה, אהבתי אותך, חלמתי על תהילה, ועכשיו? אתה אומר נישקת את האדמה שעליה דרכתי. למה? להרוג אותי היה צריך.

אני כל-כך מותשת. לנוח... קצת לנוח... אני- שחף. לא, זה לא זה. אני- שחקנית. (היא שומעת את טריגורין וארקדינה צוחקים מאחורי הקלעים, מקשיבה, רצה לדלת ומציצה בחור המנעול) וגם הוא פה (חוזרת אל קוסטיה) נו כן.. מה זה משנה? הוא אף אחד לא האמין בתאטרון, כל הזמן לעג לחלומות שלי, וגם אני הפסקתי, לאט לאט, להאמין, איבדתי את ה-ייעוד.. ונוסף לכל – סיבוכים של אהבה, וקנאה ודאגה לתינוק.. נהייתי קטנונית, יומיומית, שיחקתי בלי שום משמעות.. אתה לא יודע מה זה להרגיש שאת משחקת זוועה. אני- שחף. לא, זה לא זה. זוכר? שירית בשחף? במקרה עבר גבר, שם אליו לב, ומכיוון שלא היה לו דבר יותר טוב לעשות, השמיד. נושא לסיפור קצר. איפה הייתי? הבמה. לא, כעת אני כבר לא ככה.. היום אני שחקנית, אמיתית. אני משחקת בחדווה, עם אש, נשרפת על הבמה ומרגישה יפיפיה. אז היא הביאה אותו איתה מה? אח, מה זה משנה. כשתראה את טריגורין אל תגיד לו כלום. אני אוהבת אותו. אוהבת אותו אפילו יותר מפעם... נושא לסיפור קצר... אני אוהבת, עד שגעון, עד ייאוש, אוהבת. כמה טוב היה פעם קוסטיה! זוכר? איזה חיים בהירים, חמים, שמחים, בלי שום כתם, איזה רגשות, עדינים ורוטטים כמו פרחים.. זוכר?

קונצרטת לשמונה מחזאי: נדב סדקה ומאיה רוז חורמדלי

(פונה לקהל)

תגידו, חברה, אתם קוראים ספרים לפעמים? כן? באמת? לא ספרי לימוד, ספרים סתם, סיפורים, מתח וכאלה. כן? באמת? ואתם נהנים? ממש? ולפני שאתם מתחילים, אתם מסתכלים כמה עמודים יש בספר? לא? אבל אתם בטח בודקים כמה עמודים ריקים וחצי ריקים יש. גם זה לא? ומה אתם מרגישים כשאתם קוראים, כאילו אתם בסרט? אתם בטח נכנסים לתוך הסיפור ושוכחים הכל כמה זמן עבר, ומה קורה מסביב, נכון? ולפעמים אין לכם חשק שהספר ייגמר. אתם - בטח מצטערים שהוא נגמר, הא? כמה שאני מקנא בכם. אתם לא מבינים כמה אני מקנא בכם, כי לי זה לא קורה אף פעם. זה לא קרה לי אף פעם. הייתי מתה, הייתי נותנת אני לא יודע מה, המון, המון, כדי שפעם אחת ארגיש את זה, את החווייה הזאת.

אני, ברגעים טובים שלי מול שורות מודפסות, מתחילה במשא ומתן פנימי "להיכנס לזה, לא – להיכנס?" מין דיאלוג פסיכי כזה המוח שלי בודק את הגודל של האותיות, את האורך של הפסקאות – ולפעמים כשזה נראה לו אפשרי הוא לוחץ "תנסי, זה לא קשה, תנסי" אבל הנפש לא נותנת, היא – אומרת "את רוצה עוד שריטה, חסרה לך עוד שריטה? תעזבי את זה מיד. תעזבי לפני שאת – מתחילה." וזה ברגעים טובים, רוב הזמן לא עובד, אני פשוט לא מסוגלת לעשות את זה. לא מסוגלת לענות למייל או s.m.s. לא מסוגלת לקרוא את התפריט במסעדה. פשוט לא מסוגלת.

לפעמים אני מתחבאת בשרותים ומנסה לקרוא את השורה שנמצאת מתחת לתמונה בספרון של הבת הקטנה שלי, כדי שאוכל כאילו להקריא לה אותו אחר כך. אתם מסוגלים להבין דבר כזה? אתם לא קולטים, מה? כזאת בחורה נחמדה, אינטליגנטית, מדברת כל כך יפה, ואיזה ביטחון. א ני לא מסוגלת לקרוא אפילו מלה שלמה אחת. כל מלה בשבילי זה גמגום של אות אחרי אות, ועד שאני מגיעה לסוף שלה, אין לי שמץ של זיכרון מה היה בהתחלה. ואל תגידו לי, אולי לא טיפלו בך בהתחלה כמו שצריך ואולי ההורים לא הבינו והזניחו. טיפלו בי מההתחלה, וההורים שלי היו אחלה, מדהימים. ואני לא קוראת ולא כותבת. זהו. אני יעל, בת 28, יש לי חברה עם 40 עובדים, יש לי 2 מזכירות אישיות, אני מנהלת אימפריה קטנה ומצליחה השלמתי עם המצב, כאילו אני מסתדרת, מצליחה, למרות הכל. הכל רק בכאילו, הכל קליפה - דקה. כוחו של השקר.

מובלוגים קומיים

מחזה: "שמונה"

מאת: חנוך לוין

דמות: אישה

לפני שנפרד ממני שאל אותי אם אסכים להיפגש איתו גם למחרת. בליבי פקפקתי, אך ענית לי בחיוב. הוא שאל אותי אם השעה שמונה נוחה לך. ענית לי שכן.

"אם כן", אמר, "אבוא לקחת אותך מחר בשמונה בערב".
"טוב", אמרתי.

"בשמונה בדיוק", הוסיף. "חמש דקות פחות, חמש דקות יותר, אבל בשמונה".
"טוב", אמרתי, "אני אהיה בבית".

הוא ניסה לנשק אותי על שפתי, אך אני הסבתי פני הצידה והוא אמר: "אז בשמונה, אבוא מחר בשמונה לקחת אותך".

"לילה טוב", אמרתי.

"את לא תשכחי, נכון? אני בא בשמונה. את זוכרת באיזו שעה אני בא, כן?"
"בשמונה, אני זוכרת".

"חמש דקות יותר או חמש דקות פחות, אבל שמונה", אמר ומייד הוסיף: "אולי תרשמי לך? את בכל זאת עלולה לשכוח".

"לא, אני לא אשכח".

"מוטב שתרשמי לך, זה יהיה הכי בטוח".

לקחתי פתק ורשמתי.

"מה רשמתי?" שאל.

"שמונה".

"הראי לי".

הוא הסתכל בפתק: "כן, שמונה. אז בשמונה".

רגע נוסף עיין בפתק ואמר: "הייתי מעדיף שתכתבי שמונה גם באותיות". רשמתי. הוא החזיר לידי את הפתק ואמר: "ואל תשכחי להציץ מחר בפתק. עכשיו לילה טוב ולהתראות מחר בשמונה".

הוא המשיך לעמוד ולהסתכל בי. מעיניו נשקף רצון נואש להזכיר לי את השעה שמונה. לפתע הוציא מכיסו כמה מטבעות, שיחק בהן בידו, הניח להן ליפול על הרצפה, אחר-כך התכופף והתחיל לאסוף אותן. פתאום צהל:

"איזה צירוף מקרים מוזר! שמונה מטבעות! את יודעת מה זה מזכיר לי?"
"כן". אמרתי.

"זה מזכיר לי שמחר בשמונה אנחנו נפגשים. בשמונה".

מחזה: גן עדן דרום
מאת: הלל מינטלפונקט
דמות: שרונה

נראית לך נשואה? דווקא לא. לא נשואה! נשואה, אבל מהיום יותר לא נשואה! שמע, אני הייתי באליפויות דיסקו עוד לפני שהתחתנתי! בעלי ואני הכרנו באליפות דיסקו. הוא בא ונרשם עם איזה כספרית מתלמדת אחת מבנק, לאליפות הזוגות. ראה אותי – נתאהב אנושות.

מאוד החמיא לי. התחתנו. אחרי החתונה גילה שיש לי רשרוש בלב. אמר לי – יותר את לא רוקדת, שרונה.

אמרתי לו – לא יכולה, זה החיים שלי, האליפויות. אמר לי – שנתיים לא תרקדי, שרונה, נראה אותך בריאה, תרשמי באליפות. עוברת שנה, לא רוקדת. שנה שנייה, לא רוקדת. שנה שלישית, מתאמנת, מתאמנת – בא אלי הבוקר אומר לי – את לא הולכת, שרונה. אמרתי לו – איך אתה יכול להגיד לי שאל תלכי, שאתה יודע שכבר כמה חודשים אני מתאמנת לתחרות הדיסקו? אומר לי – אני יכול, מאהבה. אמרתי לו – שהתחתנו, ידעת עלי שאני רקדנית! אמר לי – שהתחתנו, לא ידעתי עליך שיש לך פרפור בלב! אמרתי לו – מה הקשר? אמר לי – הקשר שאת לא הולכת. הקשר, שאני דואג, שאם יקרה לך משהו, אני לא אסלח לעצמי עד סוף חיי! מצד אחד החמיא לי. מצד שני הגעיל אותי. אמרתי לו – אני הולכת, ורוקדת, כי החיים שלי ברשותי. הוא מאוד התעצב בגללי. וגם בגלל אירועים לאחרונה במקום עבודתו. נכנסתי בחדר שינה, לבשתי עלי את בגדי דיסקו. נכנס אחרי, אמר לי – את לא יודעת מה את עושה, שרונה. עניתי לו – אל תחנוק אותי! אמר לי – יום אחד תדעי כמה אני אוהב אותך. לא היה לי כוח לזה, לקחתי את הטווס הכחול ושמתי לו אותו בפרצוף. זה טווס כחול, שאח שלי, אברהם, קיבל מתנה שי לחנוכה מהמפעל, והיפה בטווס, שהזנב שלו החנוכייה, והכתר על ראש הטווס זה השמש. אה, אה? שמתי לו את הטווס בפנים. הוא עמד והסתכל עלי, כולו מלא דם עם חתיכת זכוכית כחולה תקועה לו מתחת לעין ואמר לי – יותר טוב לי שאת פוגעת בי מאשר שתפגעי בעצמך. צעקתי לו – די. אתה חונק אותי ככה, די!
אני נולדתי לדיסקו, לא לנישואים, מבין? שאלת אותי אם אני נשואה. לא אדוני, בכלל לא!
אני לשמחתי חופשית ועצמאית!

מחזה: שידוכין
מאת: נ.ו.גוגול
דמות: אגפיה טיכונובה

אכן, קושי כזה - בחירה! אילו, על כל פנים, איש אחד, או שניים, והרי כאן ארבעה - ואת צאי ובחרי
כאוות נפשך.

ניקנור איוואנוביץ' אינו מכוער, אף על פי שרזה מעט, כמובן.
איוואן קוזמיץ' גם הוא אינו מכוער, ולאמיתו של דבר, איוואן פבלוביץ', גם הוא, אף על פי ששמן הוא,
בכל זאת גבר של ממש.

אדרבא, הגידו נא מה לעשות כאן? בלטזר בלטזרוביץ' גם הוא גבר בעל מעלות טובות. וכל כך קשה
להחליט, פשוט קשה לספר את כל גודל הקושי! אילו את שיפתותיו של ניקנור איוואנוביץ' אפשר היה
לצרף לחוטמו של איוואן קוזמיץ', וליטול קורטוב של חופשיות שמצויה אצל בלטזר בלטזרוביץ', ואולי:
לצרף לכך גם ממשמניו של איוואן פבלוביץ' - כי אז גמרתי בליבי תיכף-ומיד. ועכשיו צאי וחשבי!
פשוט, אפילו לחוש בראשי התחלתי. סבורה אני, כי אין טוב אלא להפיל גורל לסמוך בכל על ההשגחה
העליונה: אשר יעלה בגורל, הוא הבעל אכתוב את כולם על פיסות נייר, אגוללן כמן שפופרות, ויהיה
אשר יהיה! (ניגשת אל שולחן התמרוקים, מוציאה מן המגרה מספריים ונייר, גוזרת פתקים ומגוללת
אותם תוך שהיא ממשיכה לדבר) כל כך ביש הוא מצבה של עלמה. כל-שכן שמאוהבת היא. איש מן
הגברים לא יתפוס זאת, ופשוט אינם רוצים כלל להבין דבר זה. הנה כולם כבר מוכנים! אין לי אלא
לשימם לתוך ארנק, לעצום עיניים - ויהיה מה שיהיה. (שמה את הפתקים בתוך ארנק ובוחשת אותם
בידה). פחד אלוהים... אח מי יתן ויעלה בגורל ניקנור איוואנוביץ'... לא, ומדוע דווקא הוא? הרי מוטב
איוואן קוזמיץ'... ומדוע דווקא איוואן קוזמיץ'? וכי במה גרועים הם האחרים? ... לא, לא, איני
רוצה.... אשר יעלה, הוא שיהיה! (ידה מגששת בארנק ומוציאה במקום פתק אחד את כולם יחד) אוך!
כולם! כולם עלו! וליבי - כל כך דופק, דופק! לא, אחד! אחד! ויהי מה, אחד! (מחזירה את הפתקים לתוך
הארנק ומערבבת, אותו רגע נכנס בחשאי קוצ'קריוב ועומד מאחוריה) אח, אילו העלתי את
בלטזר... מה אני סחה! חפצתי לומר ניקנור איוואנוביץ'... לא, איני רוצה, איני רוצה! אשר יועיד הגורל!

מחזה: הכתובה
מאת: אפרים קישון
דמות: שפרה

הבוקר שלי הוא אחר לגמרי.
הבוקר שלי מתחיל כשהשעון המעורר האיום שלך מצלצל בדיוק בשש. צ'רררר...
לכם אתה פותח את עיניך ומברך את היום החדש - אה! לעזאזל! כל הזמן אני מקווה שפעם אחת תאמר
"לכל הרוחות" אבל - לא, תמיד לעזאזל!
את השעון אתה לא סוגר הוא מרעיש עד סוף הקפיץ.
אתה הולך לאמבטיה ואומר בדרך: "תכיני קפה רותח, חביבתי"
חביבתך מכינה קפה רותח. אתה יוצא מן האמבטיה ומקלל את סכין הגילוח.
סלט הירקות כבר על השולחן אבל את השמן אתה בעצמך צריך להוסיף "לפי רגש", אחרת הוא לא שווה
פרוטה.
הביצה, כמובן, שוב קשה מדי או רכה מדי או משהו מדי...
אני שואלת אותך: "מה אתה רוצה לאכול לארוחת צהריים?"
אתה עונה: "מה את שואלת אותי עכשיו בבוקר?"
בינתיים מתחולל "משבר המלח". "איפה המלח לעזאזל?" אתה שואל, "לפני האף שלך" אני עונה. מזלך
משחק לך: חורי המלחייה סתומים.
אתה זורק אותה והעורקים מתפוצצים על צווארך: "מלח, מלח אי אפשר לקבל בבית הזה!"
אתה שותה כוס סודה, מנגב את שפתיך בשולי המפה, שם גפרור מחודד בין שיניך ומפטיר: "אם שלזינגר
מתקשר תשלחי אותו לבניין."
דווקא כאן הייתי רוצה פעם להשתמש בעזאזל שלך ולשלוח אליו אל שלזינגר.
אני מביאה לך את מעילך ושואלת: "מתי תבוא הביתה?"
אתה עונה: "כרגיל", תמיד כרגיל... כרגיל...
מתוך טיפשות אני עדיין מקווה שביום אחד, בבוקר אחד, אולי יחול איזשהו שינוי!

מחזה: מבקר המדינה

מחזאי: אילן חצור

דמות: נופית

(נופית מתכוננת לאודישן מכינה ריקוד)

הלו..אמא אמא אמא!

אני צריכה את הטלפון...אמא אני צריכה את הטלפון! אוף, כמה את מדברת אני צריכה את

הטלפון...נו זה דחוף! נו נו נו.. (אמא מביאה לה)

למי כדאי לי להתקשר?! (צוחקת)

אני חייבת לעשות משהו בחיים שלי אמא, אולי אני אצבע לאדום? אולי אני אסתפר קצוץ?

לא.. השיער שלי יותר מידי יפה בשביל זה.. את מבינה אמא אני חייבת לממש את עצמי!

בתיכון רציתי להתממש, לא ממשתי. אחרי הצבא רציתי להתממש, לא מימשתי.. המימוש

אימוש אם לא מממשים אותו הוא לא מתממש! אני יודעת...אני צריכה לשנות את השם

השלי...חהה נופית באמת טוב שלא קראתם לי שממית.. נופית עאלק! יש לי את מוכנה.. אני

רוצה שמהיום כולכם תקראו לי שונטל!

זהו עכשיו אני צריכה להוריד 2 קילו ואני מוכנה לממש את החלום שלי, 2 וחצי..3 גג. ברגע

שאני אראה בדיוק כמו איך שאני רוצה אני אעזוב. אני יודעת פה אני לא יכולה להתפתח,

החלום שלי זה להופיע במקום גדול.. אבל ממש גדול אבל ממש ממש גדול נניח

העבאס.

כל האנשים החשובים גרים במרכז ורק אני תקועה בחור המסריח הזה!

אם מי אני אתחתן?! (מתחילה לבכות)

עולם יקר ואכזרי.. כאן שונטל- בזבז של כישרון..

מחפשת את הגבר המושלם שיעשה ממני כוכבת.. שיכיר לי את כל האנשים החשובים

במרכז.. שיגלו שאני מולטי טאלנט.. דוגמנית, רקדנית, זמרת, שחקנית.. שחקנית שחשובה

לתעשייה. אומרים עליי שהכל מתאים לי ויש לי תווי פנים אקזוטיים, אני גם נורא רגישה, יש

בי משהו אותנטי, בלי פוזה משהו פשוט.

מחפשת אותך גבר חלומתי...

מחזה: חפץ
מחזאי: חנוך לוין
דמות: פוגרה

קשה לי להבין את זה! אחרי הצהריים שיחקנו טניס במשך שעה וחצי, אחר כך הלכנו לבית קפה, משם למועדון לי לה ועכשיו אנחנו בדרכך לבקר בהפתעת לי לה את הורי. מאיפה אני לוקחת כל כך הרבה רעננות?

מה שנפלא אצלי הוא שבצד ההנאה הבלתי פוסקת אני מרגישה שאני גם מתקדמת ומתפתחת כל הזמן. אפילו עכשיו, כשאני הולכת ומפטפטת בקלילות, אני יודעת שצומחים בי בחשאי כל מיני רעיונות פסיקליים.

בלי להתאמץ אני כל הזמן קולטת דברים, מעכלת אותם, מעבדת אותם. נפלא, נפלא איך שהכל פועל אצלי.

(רואה את הכיסא) מה שאני רואה, מה שאני רואה!
החיים כבר לא יודעים מה לעשות בשבילי.

כאילו לא מספיק כל השפע שקיבלתי, אז הגורל עוד מזמן לי, באמצע הרחוב בלילה, מה? כסא. כסא למקרה שהתעייפתי. זה לא משגע? (בועטת קלות בכסא) כסא חנפן, מחכה במתיחות שאשב עליו, אבל הוא לא יזכה לזה, מפני שאני, תופתעו לשמוע, רעננה! (קופצת ועולה על הכסא)

יראה הגורל שהמאמצים שהוא עושה בשבילי לא משאירים עלי שום רושם!

הו אלי מה גאה ובריא גוף אדם זה! כולך אומר בריאות הגוף! מעולם לא היה צבע פנייך כה רענן ושופע מרץ. מיימיך לא נראית צעיר כל כך. אני רואה בחורים בני עשרים וחמש והם זקנים יותר ממך... יש בך את כל הסימנים. עמוד ישר. אוהו הנה פה, בין שתי עיניך, סימן של אריכות ימים. הראה לי את ידיך. הו אלי! איזה קו של חיים! אינך רואה עד היכן מגיע הקו הזה? חיי ראשי! אמרתי מאה שנה, אבל אתה תעבור את המאה ועשרים. יצטרכו להרוג אותך, אני אומרת לך, וסופך שאתה טומן באדמה את בנייך ואת בני בנייך! עכשיו לעניינינו. אם ידי באיזה עניין דע לך שהוא יוצא חד וחלק, בייחוד בעסקי שידוכים. בתחום זה אני מפליאה לעשות. אין לך שני אנשים בעולם, שלא אמצא דרך קצרה ומהירה לשדך אותם. וענייך שלך, בסופו של דבר, אינו מן המסובכים. כיוון שאני יוצאת ונכנסת אצל הגבירות שוחחתי איתן עלייך בהרחבה וסיפרתי לאם מה רעיון עלה בליבך לגבי מריאן והיא קיבלה את ההצעה בשמחה. ואדוני, החשוב מכל, זוהי נערה שמביאה לך שנים-עשר ליברות בשנה. ראשית כל, היא גודלה וחונכה על חיסכון גדול באכילה. זוהי נערה שהתרגלה לחיות על סלט, חלב, גבינה ותפוח ולא יהיה לה אפוא שום צורך בשולחן גדוש במטעמים, במיני זום מעודנים, במעשי צלי וקלי שאין להם סוף ולא בשאר מיני תרגימה שנשים אחרות שטופות בהם; אולי הוא דבר של מה בכך, אבל מכאן לשם זה מצטרף לך לחשבון של שלושת אלפים פרנק לשנה, לכל הפחות. חוץ מזה אין ליבה נמשך אלא אחרי הנוי הפשוט ביותר ואין היא גורסת לא את השמלות ההדורות ולא את תופעות העדיים ולא את הרהיטים המפוארים שבנות מינה קופצות עליהם כאילו אחזן בולמוס. הסעיף הזה שווה לך יותר מארבעת אלפים לשנה. חוץ מזה נפשה ממש סולדת מפני הקלפים, דבר שהוא יקר המציאות בנשים של זמננו ומכירה אני גברת אחת בסביבתנו, שהפסידה השנה במשחק שלושים וארבעים, עשרים אלף פרנק. אבל ניקח את הרבע בלבד. חמשת אלפים פרנקים לשנה למשחק, וארבעת אלפים לשמלות ותכשיטים, הרי לפנינו תשעת אלפים. ועוד שלושת אלפים על חשבון האכילה, הרי לנו שנים-עשר אלף פרנקים על כף היד. נוסף על כך שמעתי מהן, כי יש להן איזה נכסים בחוץ לארץ ובסופו של דבר הם בידיך. הה, כמה אין אתה מכיר אותה! אף זה פרט מעניין שעליי לספר לך. היא סולדת סלידה נוראה מפני אנשים צעירים ורק זקנים בלבד היא אוהבת. כן, זקנים בלבד. ולוואי ושמעת איך היא מדברת בעניין זה. אין היא יכולה לשאת מראהו של בחור צעיר וכנגד זה אין לה בעולמה עונג רב יותר, היא אומרת, משעה שהיא רואה ישיש נאה בעל זקן היורד על פי מידותיו. כל שהאיש זקן יותר כך הוא קוסם לה יותר! רק לפני ארבעה חודשים היה מעשה- היא עמדה להינשא לאיש ופתאום חזרה בה לחלוטין מן השידוך כשנודע לה מפי חתנה, שאין הוא אלה בן חמישים ושש וכשראתה כי אין הוא שם משקפיים כדי לחתום על הכתובה. אין היא מסתפקת, אומרת היא, במועט של חמישים ושש, וחוטם שאין עליו משקפיים אינו נחשב בעינייה. מראה פנייך ממש קורא לצייה תסתובב קצת בבקשה. כליל השלמות. נראה אותך מתהלך קצת. מריאן ואני שוחחנו עלייך ארוכות. תיארתי אותך לפני תיאור מלא וגם דיברתי בשבחי מעלתייך והוכחתי לה מה טוב חלקה!